

РЕШЕНИЕ

№ 6523

гр. София, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **8638** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на К. Р. К., ЕГН [ЕГН], с регистрация като ЕТ К. К. - РАХАТ-55, ЕИК[ЕИК], [населено място], [жк], против ревизионен акт (РА) № Р-22221520003470-091-001/ 13.04.2021 г., издаден от С. Т. К. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Д. Д. Т. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 1012/05.07.2021г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С., при Централно управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП), с които са установени задължения за данък върху дохода на ЕТ по Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ общо в размер на 11 299,75 лв., ведно с лихви общо в размер на 1 851,83 лв.; за данък върху добавената стойност по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) общо в размер на 34 634,03 лв., ведно с лихви общо в размер на 10 570,91 лв.; за държавно обществено осигуряване (ДОО) за самоосигуряващи се лица по Кодекса за социално осигуряване (КСО) общо в размер на 14 449,71 лв., ведно с лихви общо в размер на 2 799,77лв. и за здравно осигуряване (ЗО) за самоосигуряващи се лица по Закона за здравното осигуряване (ЗЗО) общо в размер на 5 948,53 лв., ведно с лихви общо в размер на 1 164,28 лв.

В жалбата е посочено, че РА и потвърждаващото го решение на директора на дирекция “ОДОП” се основават на констатации, правни изводи и тълкувания, с които

жалбоподателят не е съгласен. Изложени са доводи за нарушения на процесуалния и материалния закон при издаване на оспорвания РА. Моли се съда да отмени РА в обжалваната част като незаконосъобразен. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът по жалбата - директорът на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Счита, че оспорваният акт е законосъобразен. Твърди, че изводите в решението на директора на дирекция „ОДОП“ остават непроменени след приключване на съдебното дирене в настоящата инстанция. Моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура не участва при разглеждане на делото.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност, и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл.160 от ДОПК, прие за установено следното:

Ревизионният акт е обжалван в рамките на предвидения за това срок пред горестоящия в йерархията на приходната администрация орган, който с решението си го е потвърдил изцяло в обжалваната част. Така постановеният от директора на дирекция "ОДОП" - С. резултат и подаването на жалбата в рамките на предвидения за това преклузивен срок, налагат извод за нейната процесуална ДОПУСТИМОСТ.

Ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221520003470-020-001 от 12.06.2020 г., връчена на 20.07.2020 г., издадена от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“, при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С.. Със Заповед за изменение на Заповед за възлагане на ревизията (ЗИЗВР) №Р-22221520003470-020-002 от 15.10.2020 г., издадена от органа, възложил ревизията, е продължен срокът за приключване на производството до 18.12.2020 г. Предметът и периодът на ревизията обхваща задължения за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ; за фондовете на ДОО и УПФ за самоосигуряващи се лица по КСО и за ЗО по ЗЗО за самоосигуряващи се лица за периодите от 01.01.2017 г. до 31.12.2019 г., и за ДДС по ЗДДС за периодите от 01.01.2017 г. до 31.05.2020 г.

Съставен е ревизионен доклад (РД) №Р-22221520003470-092-001 от 15.01.2021г., връчен на 02.02.2021г. От ревизираното лице е подадено възражение срещу РД, на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК, прието с вх. №59-00-152#1 от 16.03.2021 г. В мотивите на РА, органите по приходите са приели възражението за процесуално допустимо, но по същество за неоснователно.

Констатациите в РД са дали основание на ревизиращите да издадат процесния ревизионен акт. Ревизионен акт №Р-22221520003470-091-001 от 13.04.2021 г., издаден от С. Т. К. – орган, възложил ревизията, и Д. Д. Т., на длъжност главен инспектор по приходите, при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията, на основание чл.119, ал.2 от ДОПК. Връчен е на 19.02.2021г.

На 27.04.2021г., в регламентирания по чл. 152, ал. 1 от ДОПК срок, до директора на дирекция “ОДОП” С. е подадена жалба, вх. вх. №34-00-138 по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-768 от 28.04.2021 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., с която К. Р. К., с регистрация като ЕТ „КРАСИМИР КОЛЕВ-РАХАТ -55“, оспорва РА

№Р-22221520003470-091-001 от 13.04.2021 г., с който на дружеството са установени задължения за данък върху дохода на ЕТ по ЗДДФЛ общо в размер на 11 299,75 лв., ведно с лихви общо в размер на 1 851,83 лв.; за ДДС по ЗДДС общо в размер на 34 634,03 лв., ведно с лихви общо в размер на 10 570,91 лв.; за ДОО за самоосигуряващи се лица по КСО общо в размер на 14 449,71 лв., ведно с лихви общо в размер на 2 799,77 лв. и за ЗО за самоосигуряващи се лица по ЗЗО общо в размер на 5 948,53 лв., ведно с лихви общо в размер на 1 164,28 лв., като незаконосъобразен. Излага конкретни съображения. Прави искане за отмяна на акта.

С решение №1012/05.07.2021г. г. на директора на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП ревизионният акт е потвърден.

Въз основа на събраните доказателства, установените факти и обстоятелства са направени следните констатации от органите по приходите:

Основната дейност на задълженото лице през ревизираните периоди е извършване на транспортни услуги по превоз на товари срещу заплащане. ЕТ „КРАСИМИР КОЛЕВ-РАХАТ-55“ притежава лиценз №184140002 за международен автомобилен превоз на товари за чужда сметка или чрез възнаграждение, валиден за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2026 г. Търговецът притежава влекач Скания, полуремарке „Ш.“, камион „Скания“ с рег. [рег.номер на МПС] и полуремарке „Ш.“ с рег. [рег.номер на МПС]

Упражнено е право на приспадане на данъчен кредит по фактури с предмет на доставката авточасти и ремонтни дейности, в следните размери:

- 5 416,18 лв. по 5 фактури, издадени от „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД през данъчни периоди от м. 07.2019 г. до м. 09.2019 г.; м. 11.2019 г. и м. 02.2020 г.;
- 7 833,36 лв. по 18 фактури, издадени от „БАЛКАН ТРАНС СТРОЙ 13“ ЕООД през данъчни периоди от м. 12.2017 г. до м. 03.2018 г.;
- 11 184,49 лв. по 27 фактури, издадени от „ЛЮТОВА И КО“ ЕООД през данъчни периоди от м. 02.2017 г. до м. 09.2017 г.;
- 4 999,99 лв. по 8 фактури, издадени от „РОСА СЕРВИЗ“ ЕООД през данъчни периоди м. 10.2017 г. и м. 11.2017 г.;
- 5 200,01 лв. по 10 фактури, издадени от „ХЕЛЕНИК ТРАНС“ ЕАД през данъчни периоди от м. 04.2018 г. до м. 07.2018 г.; м. 09.2018 г., м. 12.2018 г. и м. 01.2019 г.

В тази връзка в хода на ревизията от ревизираното лице са представени счетоводни регистри за ревизираните периоди, от които е установено, че фактурите са отразени по счетоводна сметка 601 „Разходи за материали“ и 602 „Разходи за външни услуги.

Извършени са насрещни проверки, обективирани с Протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/. Дружествата доставчици не са открити и не са представили изисканите документи. От ревизираното лице са представени фактурите, придружени с вносни бележки или фискален бон.

При извършена проверка в информационната система на НАП е установено, че „ЛЮТОВА И КО“ ЕООД, „РОСА СЕРВИЗ“ ЕООД, „ХЕЛЕНИК ТРАНС“ ЕАД и „БАЛКАН ТРАНС СТРОЙ 13“ ЕООД са включили фактурите, издадени на ревизираното лице в дневниците за продажби и справки-декларации по ЗДДС. „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД е включило 2 от общо 5 фактури в дневниците за продажби и справки-декларации по ЗДДС за съответните данъчни периоди. Дружествата са с прекратена регистрация по ЗДДС, във връзка с установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС.

В хода на ревизията е установено, че „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД е подало годишна

данъчна декларация (ГДД) по чл. 92 от ЗКПО през 2019 г., в която е декларирана дейност търговия на едро с авточасти. „ЛЮТОВА И КО“ ЕООД е подало ГДД по чл. 92 от ЗКПО през 2017 г, в която предметът на дейност е свързан с реализиране на инвестиционни проекти. „БАЛКАН ТРАНС СТРОЙ 13“ ЕООД, „ХЕЛЕНИК ТРАНС“ ЕАД и „РОСА СЕРВИЗ“ ЕООД не са подали ГДД по чл. 92 от ЗКПО за периодите на издаване на фактурите.

При проверките в хода на ревизията е установено, че „БАЛКАН ТРАНС СТРОЙ 13“ ЕООД и „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД нямат назначени лица по трудови правоотношения през периодите на издаване на фактурите. В „ЛЮТОВА И КО“ ЕООД са назначени 2 лица по трудови правоотношения, на длъжност общ работник и експерт продажби. В „ХЕЛЕНИК ТРАНС“ ЕАД през 2018 г. и 2019 г. са декларирани действащи трудови договори на лица назначени, на длъжност общ работник, ръководител обект и други. В подаваните уведомления по Кодекса на труда (КТ) е декларирана основна икономическа дейност строителство на жилищни и нежилищни сгради. В „РОСА СЕРВИЗ“ ЕООД са назначени 3 лица по трудови правоотношения на длъжност шофьор, домакин и сътрудник охрана.

Относно разплащането на фактурите при ревизията е установено, че в издадените от „БАЛКАН ТРАНС СТРОЙ 13“ ЕООД вносни бележки са вписани несъществуващи лица и данни за банкови сметки в П. АД, които не са на дружеството. „ЛЮТОВА И КО“ ЕООД няма регистриран ЕКАФП с дистанционна връзка с НАП през 2017 г., въпреки, че са представени фискални бонове от Електронен касов апарат с фискална памет (ЕКАФП). За две от фактурите, издадени от „РОСА СЕРВИЗ“ ЕООД са приложени фискални бонове от ЕКАФП, но дружеството няма регистриран ЕКАФП с дистанционна връзка през 2017 г. и няма данни за открита банкова сметка в П. АД, посочена във фактурите. За извършени плащания на „ХЕЛЕНИК ТРАНС“ ЕАД са представени вносни бележки за внесени суми по банкова сметка в О. АД, като е установено, че „ХЕЛЕНИК ТРАНС“ ЕАД няма открита банкова сметка в О. АД и не съществува лице с посочените данни, в Търговския регистър дружество с фирма „Х. Т.“ е регистрирано като ЕООД.

Въз основа на така установеното в хода на ревизията, органите по приходите са приели, че фактурирани доставки не са осъществени реално, както и че ревизираното лице не би могло да не знае, че е замесено в данъчна измама и с РА, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, на ЕТ „КРАСИМИР КОЛЕВ-РАХАТ-55“ е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 34 634,03 лв. по фактурите, издадени от „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД, „БАЛКАН ТРАНС СТРОЙ 13“ ЕООД, „ЛЮТОВА И КО“ ЕООД, „РОСА СЕРВИЗ“ ЕООД и „ХЕЛЕНИК ТРАНС“ ЕАД.

По отношение облагането по ЗДДФЛ, след като са приели, че с процесните фактури за извършени разходи са документирани несъществуващи стопански операции в нарушение на Закона за счетоводството (ЗСч), на основание чл. 23, ал. 2, т. 1 от ЗКПО във връзка с чл. 26, т. 2 и чл. 10 от ЗКПО, отчетените от ЕТ разходи във връзка с доставките от тези дружества не следва да бъдат признати за данъчни цели, поради което са преобразували декларирания счетоводен финансов резултат за 2017г., 2018г. и 2019г.

Облагаемият доход по реда на чл. 26 от ЗДДФЛ е намален с вноските, които самоосигуряващото се лице е задължено да прави за своя сметка по реда на КСО и ЗЗО, като по този начин е формирана годишна данъчна основа по чл. 28 от ЗДДФЛ

за всяка от трите години.

Счетоводният финансов резултат за 2017 г. е увеличен общо със сума в размер на 81 755,85 лв. В резултат на направените корекции е получен счетоводен финансов резултат в размер на 47 436,30 лв. На основание чл. 71 от ЗКПО е приспадната данъчна загуба в този размер. Установено е че, лицето има неприспаднати данъчни загуби общо в размер на 53 726,14 лв., в т.ч. за 2015 г. – 16 512,25 лв. и за 2016 г. – 37 213,89 лв. На основание чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ, дължимият годишен данък по ЗДДФЛ за 2018г. е установен в размер на 8 016,46 лв.

За 2019г. счетоводният финансов резултат е преобразуван с 21 580,90 лв - разходите за материали за по фактури, издадени от „ХЕЛЕНИК ТРАНС“ ЕАД и „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД. Получен е облагаем доход в размер на 30 316,60 лв., намален с вноските, които самоосигуряващото се лице е задължено да прави за своя сметка по реда на КСО и ЗЗО общо в размер на 8 428,02 лв. и е начислен е данък по реда на чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ в размер на 3283,29 лв.

Относно облагането по КСО:

С оглед установената промяна на данъчната основа за облагане по ЗДДФЛ за ревизираните периоди, на основание чл. 3, ал. 3 от Наредбата за елементите на възнаграждението и за доходите, върху които се правят осигурителни вноски, при определяне на годишния осигурителен доход на К. К. за дейността му като ЕТ е взет предвид установеният от органа по приходите облагаем доход за съответните периоди.

За 2017 г. при установени облагаем оборот 47 436,30 лв. и максимален годишен размер на осигурителния доход - 31 200,00 лв., дължимите вноски за фонд ДОО са установени в размер на 5 865,60 лв. Приспаднати са направени авансови вноски за фонд ДОО в размер на 1053,86 лв. и са установени за довносяне ДОО в размер на 4 811,74 лв.

За 2018 г. лв., след като е установен облагаем оборот 68 406,52 лв., при максимален годишен размер на осигурителния доход 31 200,00 лв., дължимите вноски за фонд ДОО са установени в размер на 6 177,60 лв. Направени са авансови вноски за фонд ДОО в размер на 1 211,76 лв. и е установено за довносяне ДОО в размер на 4965,84 лв.

За 2019 г. при установен облагаем оборот 30 316,60 лв. и максимален годишен размер на осигурителния доход 36 000,00 лв., дължимите вноски за фонд ДОО са изчислени в размер на 6 002,69 лв. Приспаднати са направени авансови вноски за фонд ДОО в размер на 1 330,56 лв. и е установен за довносяне ДОО в размер на 4 672,13 лв.

Относно облагането по ЗЗО:

На основание чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЗО за лицата по чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от КСО, във връзка с установените резултати при извършената ревизия в частта по ЗДДФЛ е установен размерът на осигурителния доход за годишно изравняване, съответно дължимите ЗО в размер на 8%.

За 2017 г. осигурителният доход е установен в размер на 31 200,00 лв. Дължимите вноски за здравно осигуряване са изчислени в размер на 2 496,00 лв. Приспаднати са авансово внесени вноски в размер на 441,60 лв. и са установени за довносяне вноски в размер на 2 054,40 лв.

За 2018 г. окончателният годишен осигурителен доход е установен в размер на 31 200,00 лв. Дължими вноски за здравно осигуряване са изчислени в размер на 2 496,00 лв. и след приспадане на авансово внесени вноски в размер на 489,60 лв. са установени за довносяне вноски в размер на 2 006,40 лв.;

За 2019 г. окончателният годишен осигурителен доход е установен в размер на 30 316,60 лв. Дължимите вноски за здравно осигуряване са изчислени в размер 2 425,33 лв. Приспаднати са авансово внесени вноски за здравно осигуряване в размер на 537,60 лв., в резултат на което са установени за довносяне вноски за здравно осигуряване в размер на 1887,73 лв.

Съобразно приложените към административната преписка доказателства, директорът на дирекция "ОДОП" С. се е позовал на факта, че фактурите не са придружени с документи, които индивидуализират вида, количеството и единичната цена на доставените материали и е приел за недоказано, че доставчиците са разполагали със стоките, предмет на доставките, както и по какъв начин и къде са влягани частите. Позовал се е и на факта, че доставчиците не притежават кадрова и материална обезпеченост за извършване на ремонтни дейности на товарни автомобили и е заключил, че законосъобразно на ЕТ „КРАСИМИР КОЛЕВ- РАХАТ-55“ е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 36 634,03 лв. по фактурите, издадени от „БАЛКАН ТРАНС СТРОЙ 13“ ЕООД, „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД, „ЛЮТОВА И КО“ ЕООД, „ХЕЛЕНИК ТРАНС“ ЕАД и „РОСА СЕРВИЗ“ ЕООД.

Този извод е довел и до извода, че отразените разходи за покупка на стоки и услуги не са документално обосновани, което съставлява основание за приложение на чл. 26, т. 2 от ЗКПО, във връзка с чл. 10, ал. 1 от същия закон и е приел, че във връзка с отчетените разходи за услуги е налице и хипотезата на чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО. Приел е за правилен е изводът в РА, че не е налице документална обоснованост на стопанските операции, поради което РА е потвърден в частта на извършеното увеличение на финансовия резултат на дружеството за периодите от 2017 г. до 2019 г. и произтичащите от това задължения за данък върху годишната данъчна основа за доходите от стопанска дейност като еднеличен търговец.

Относно определените задължения за осигурителни вноски за фонд ДОО по КСО и здравни осигуровки по ЗЗО за самоосигуряващи се лица, с оглед установените в частта по ЗДДФЛ резултати и на основание чл. 6, ал. 9 от КСО за определяне размера на годишния осигурителен доход, директорът на дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП приема, че доначислените с РА задължения са законосъобразно определени и го е потвърдил изцяло.

В хода на съдебното производство по искане на жалбоподателя от ТД на НАП С. са събрани писмени доказателства във връзка с процесните доставчици. От тях се установява, че на „ХЕЛЕНИК ТРАНС“ ЕАД, „РОСА СЕРВИЗ“ ЕООД и „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД не са възлагани ревизии за установяване на задължения. Представени са ревизионни актове на „БАЛКАН ТРАНС СТРОЙ 13“ ЕООД и „ЛЮТОВА И КО“ ЕООД, както и справки за назначените в дружествата лица по трудов договор.

В съдебното производство бе назначена съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ). Заключение на вещото лице е прието без възражения от страните. След запознаване и анализ на приложените по делото и предоставените допълнително счетоводни документи на жалбоподателя ЕТ „РАХАТ 55 КРАСИМИР КОЛЕВ“, вещото лице счита, че счетоводството на жалбоподателя е водено редовно. В заключението

е проследено счетоводното отразяване на процесните фактури в счетоводството на жалбоподателя. Установено е, че от жалбоподателя са осчетоводени продажби на услуги по кредита на счетоводна сметка 703 „Приходи от международен транспорт“ през 2017г. в размер на 189000,00лв., през 2018г. в размер на 216450,00лв. и през 2018г. в размер на 190250,00лв. На вещото лице не са представени документи, съдържащи счетоводни данни за доставки с идентичен или сходен предмет от други доставчици, както и съпътстващи фактурите документи, а именно договори, приемо-предавателни протоколи, стокови разписки или др. подобни.

От събраните по делото доказателства от правна и фактическа страна съдът намери за установено следното:

В ревизионния акт са посочени фактическите и правните основания за неговото издаване. Ревизиращият орган е извършил анализ на доказателствата, относими към данъчното облагане на жалбоподателя за спорните периоди, като е изложил подробно съображенията, мотивирали фактическите и правни изводи. Съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт. Изложените в РД мотиви предвид цитирания чл. 120, ал. 2 ДОПК представляват мотиви и на РА. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика, обективирана в множество решения на ВАС. В РД са изложени подробни мотиви на ревизиращите органи, обосноваващи изводите им относно неправомерно упражненото право на данъчен кредит. В мотивите на РА са обсъдени доводите и доказателствата, представени с възражението на жалбоподателя срещу РД.

Действително РД е изготвен след изтичането на срока по чл.117, ал.1 ДОПК. Сроковете за извършване на ревизията и за издаване на РД са инструктивни, а не преклузивни и тяхното неспазване не води до нищожност на РА, а изтичането му се отразява единствено на годността на събраните след този момент доказателства.

Предвид изложеното и съобразно разпоредбата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите, на основание чл.119, ал.2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия, съгласно чл.112 и чл.113 от ДОПК, в предвидената от закона форма, съгласно чл.113 от ДОПК, и съдържа всеки един от реквизитите, посочени в чл.120 от ДОПК.

Относно задълженията по **ЗДДС**:

За да се признае на получателя по облагаема доставка материалното право на приспадане на данъчен кредит по чл.68 от ЗДДС следва да е изпълнено някое от условията посочени в чл.71 от ЗДДС, като при изследване предпоставките за възникване правото на данъчен кредит, винаги трябва да се държи сметка за това налище ли е облагаема

доставка по смисъла на чл.6, ал.1 или чл.9 от ЗДДС и след това да се проверява изпълнението на съответните предпоставки, регламентирани в нормата на чл.71 от ЗДДС.

По делото не е спорно и това се установява от събраните в хода на ревизията доказателства, че е изпълнено условието по чл.71, ал.1, т.1 от ЗДДС, свързано с притежаването на данъчен документ /фактура/, издаден от страна на преките доставчици, отразени в дневниците за продажби и справките-декларации и е начислен данъкът по смисъла на чл.86 от ЗДДС. Това се потвърждава и от заключението на вещото лице, което подробно е проследило отразяването на фактурите в счетоводството на „ЕТ К. К. - РАХАТ-55.

Спорната предпоставка за възникване правото на приспадане на данъчен кредит по чл.68, ал.1 от ЗДДС, в процесния случай е наличието на осъществена облагаема доставка по смисъла на ЗДДС, осъществена от конкретно посочения във фактурите доставчик.

Законът не свързва задължението за начисляване на ДДС и правото на данъчен кредит единствено с издаването на данъчна фактура, а поставя изискването да е налице реално осъществена облагаема доставка. Легалната дефиниция на понятието данъчен кредит се съдържа в чл.68, ал.1 ЗДДС и това е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по ЗДДС за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. В този текст законодателят е предпоставил облагаемата доставка като основно изискване, за да е налице правото на данъчен кредит. Аналогично е законодателното решение при регламентиране на спорното право в нормата на чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС. В тази разпоредба се съдържа правото на задълженото лице да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по ЗДДС лице, му е доставил или предстои да му достави. Законът на първо място изисква да е осъществена реална доставка на стока и услуга. След като жалбоподателят черпи права от наличието на реална доставка, в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на този положителен факт.

Доказателствата за реалното осъществяване на доставката на услуга могат условно да бъдат разделени на две групи: установяващи потенциалната възможност да осъществяване на доставката, в която следва да се включат материално-техническата и кадрова обезпеченост на доставчика; и такива, сочещи прякото ѝ реализиране, към които следва да се причислят протоколи за приемане на работата, доказателства за начин на остойността като количествено-стойностни сметки, осчетоводени записи за извършени разходи на доставчика във връзка с извършване на услугата и др.

По делото са представени заверени копия на фактурите, фискални

бонове, към част от тях, вносни бележки. Всички те са представени от ревизираното лице. От доставчиците не са представени нито първични счетоводни документи, нито счетоводни регистри, от които би могло да се установи, какъв е начинът на счетоводно отразяване на процесите доставки.

От жалбоподателя нито в хода на ревизията, нито на вещото лице в хода на съдебното обжалване на РА, са представени съпътстващи фактурите документи като договори, приемо-предавателните протоколи, не са представени дори и приложения по част от фактурите, в чийто предмет е записано „по приложение“ (фактура 693/22.02.,2017г.; фактура 694/22.02.2017г., фактура 695/22.02.2017г. и фактура 701*/27.02.2017г. , издадени от „ЛЮТОВА И КО“ ЕООД). Не са представени и счетоводни регистри, от които може да се установи дали са други доставки със сходен предмет през процесните периоди. От събраните доказателства относно доставчиците “ Х. Т.“ ЕАД, „РОСА СЕРВИЗ“ ЕООД „БАЛКАН ТРАНС СТРОЙ 13“ ЕООД и „ЛЮТОВА И КО“ ЕООД, се установява, че предмет на по-голяма част от процесните фактури са: “доставка на резервни части на товарен автомобил“; „ремонт на товарен автомобил“, „ремонт на щори на полуремарке на товарен автомобил“ „ремонт на под на товарен автомобил“, „ремонт на спирачен апарат на товарен автомобил“, „авточасти за товарен автомобил“, „доставка на резервни части за кабина на товарен автомобил“, „ремонт, подготовка за боядисване“, „ремонт на ходова част на товарен автомобил“ „ремонт на автомобил (по приложение)“; „авточасти (по приложение)“ и пр. Както бе посочено, доставчиците не са открити при насрещната проверка, не са представили документи. От страна на жалбоподателя също не са представени писмени доказателства във връзка с тези доставки. Приложени са единствено процесните фактури с копия от фискални бонове или вносни бележки към някои от тях.

В нито една от фактурите не е посочено конкретно количество на конкретни по вид авточасти. В някои е посочено количество 1 или 2 единична и обща цена, без да е описано в какво се изразяват тези услуги и съответно за какви и колко авточасти се отнасят. Посоченото във фактурите е твърде общо, не е посочен обект или конкретен предмет на услугата, липсват и доказателства, които могат да бъдат обвързани с тези фактури, за да бъде определен предметът на услугата, начина на формиране на цената, мястото, на което е извършена и да бъде проследено осъществяването ѝ или използването ѝ в дейността на жалбоподателя, съответно не може да се определи видът и количеството на стоката.

В тази връзка, съдът констатира, че в случая съдържанието на фактурите не отговаря на изискванията на чл.114, ал.1, т.9 ЗДДС – не

съдържа количеството и вида на стоката; вида на услугата. Предвиденото в чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС изискване, свързано с това в документите да бъде налична достатъчна информация относно количеството и вида на стоките и вида на услугите е необходимо, за да се прецени дали доставката е осъществена /стоката предадена, резултатът от услугата получен/ и дали стоките и услугите са използвани от получателя във връзка с осъществяваната от него независима икономическа дейност и за следващи облагаеми доставки, по които той е доставчик. Такава информация не е налична по голяма част от фактурите, което възпрепятства установяването на факта в какво се изразява фактурираната услуга/ какво представлява фактурираната стока и какво е нейното количество/ брой. Информацията във фактурата не препраща и към конкретен договор или приемо-предавателен протокол, от който това би могло да се установи. По четири от фактурите предметът препраща към приложения, които не са представени и не са част от доказателствата по делото. Конкретна фактура не би могла да бъде обвързана с конкретен договор и съответно конкретна услуга, дори и по стойност. Стойността е дадена общо и не би могло да се установи единична цена или как е формирана цена на ремонт например. Това възпрепятства и по-нататъшното проследяване на получената по конкретна фактура услуга, как е използвана от получателя, в случая жалбоподателя.

При липсата на всякаква конкретна информация във фактурите и при липса на съпътстващи документи, които да конкретизират предмета и цената на услугата, как е формирана цената и каква е стойността ѝ, какви са количествата/размера на извършеното, какви дейности или стоки/ материали, резервни части са включени, не би могло да се приеме за доказано извършването на услугата и предаване на резултата от изпълнителя на възложителя, тъй като съдържанието им е твърде общо и от него не би могло да се установи кога точно е извършена доставката и в какво се изразява тя. От значение е също така, че фактурите не са двустранно подписани, поради което не би могло да се приеме, че изпълняват функцията на приемо-предавателни протоколи.

От заключението на ССЕ също се установява, че по делото не са приложени документи, съдържащи необходимата информация в какво се изразяват процесните доставки – стоки и услуги, поради което не може да се установи и необходимо ли е било наличието у доставчиците на ДМА, заведени ли са покупки на материали и консумативи. В тази насока от счетоводствата на доставчиците не са представени никакви доказателства.

Въпреки предоставената информация за налични работници/служители при някои от доставчиците, не може да бъде обоснован извод за

кадрова обезпеченост на доставчиците, доколкото не може да бъде определен конкретно предметът и обемът на фактурираните услуги/стоки, поради което не би могло да се направи извод тези служители достатъчни ли са и притежават ли нужната компетентност, за да изпълнят фактурираните услуги.

Относно кадровата обезпеченост на доставчиците в случая следва да се съобрази Решение на Съда на ЕС от 6.09.2012 г. по дело С 324/11. СЕС се е произнесъл, че Директива 2006/112/ЕО относно общата система на ДДС и принципът на данъчен неутралитет трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат данъчен орган да откаже на данъчнозадължено лице правото да приспадне дължимия или платен ДДС за предоставените му услуги поради това че издателят на фактурата за тези услуги не е декларирал наетите от него работници, без този орган да доказва, въз основа на обективни данни, че това данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която се обосновава правото на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки.

В процесния случай обаче следва да се има предвид, че липсата на кадрова и техническа обезпеченост на доставчиците не е единствена причина за отказване на правото на данъчен кредит, а тези факти са обект на преценка от съда, заедно с останалите събрани доказателства. По-важното в случая обаче е, че липсват каквито и да са преки или косвени доказателства за изпълнение на услугите/ доставката на стоките като предпоставка за признаване на спорното право.

Това се отнася и за фактурите, издадени от „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД с предмет стоки с посочени количества, единична и обща цена, както и малка част от фактурите от останалите 4 доставчика, с предмет стоки, предимно гуми, с посочен брой и единична цена. В случая притези фактури се касае за доставка на родово определени вещи и собствеността на такива вещи, съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗЗД, се прехвърля чрез предаване или определяне по друг начин. Релевантно е да се установи, че получената от жалбоподателя стока е в изпълнение на престация по договори именно с установените преки доставчици. В тази връзка е необходимо да се изследва изпълнението на фактическия състав на чл. 6 от ЗДДС, за процесните доставки от съответните доставчици.

Нито в хода на ревизията, нито в съдебно-счетоводната експертиза е извършвала проверка в счетоводствата на доставчиците, поради което вещото лице не е могло да отговори на въпроса дали доставчиците са притежавали стоките, посочени в издадените на жалбоподателя фактури. Не е установено отчетени ли са приходи при доставчиците, нито разходи, свързани с процесните доставки.

Като косвено доказателство за изпълнението по процесните фактури не може да бъде установено и последващото използване на стоките и услугите в дейността на жалбоподателя. На първо място не са представени никакви доказателства, че посочените стоки и услуги са вложени именно в притежаваните от ревизираното лице товарни автомобили. Както е посочено в заключението по ССЕ не са предоставени съпътстващи фактурите документи. На ревизиращите и на вещото лице от жалбоподателя не са предоставени документи, съдържащи счетоводни данни за доставки с идентичен или сходен предмет от други доставчици, въпреки че са били поискани. Поради изложеното, не може да се установи, че фактурираните стоки и услуги са използвани в дейността на жалбоподателя. След като не са представени доказателства в тази връзка и за извършване на ССЕ, на основание чл.161 ГПК, вр. с §2 ДР на ДОПК, с оглед на обстоятелствата по делото съдът може да приеме за доказани фактите, относно които страната е създадала пречки за събиране на допуснати доказателства.

Доказателствата за извършено плащане също не са пряко доказателство за извършване на услугата. Относно плащането от събраните доказателства се установява, че доставките от „Стрийтмания“ ЕООД, „Лютова и Ко“ ЕООД, „Роса сервиз“ ЕООД, „Хеленик транс“ ЕООД, „Балкан транс строй 13“ ЕООД, „Роса сервиз“ ЕООД и „Хеленик транс“ ЕООД са заплатени в брой, като плащанията са осчетоводени по дебита счетоводна сметка 401 „Доставчици“, партиди Стрийтмания“ ЕООД, „Лютова и Ко“ ЕООД, „Роса сервиз“ ЕООД, „Хеленик транс“ ЕООД, „Балкан транс строй 13“ ЕООД, „Роса сервиз“ ЕООД и „Хеленик транс“ ЕООД и по кредита на счетоводна сметка 501 „Каса в левове“. Наличните първични документи за плащанията в брой са РКО и вносни бележки в банки О. и П.. Установено е обаче, че във вносните бележки към фактурите, издадени от „БАЛКАН ТРАНС СТРОЙ 13“ ЕООД са вписани несъществуващи вносители и данни за банкови сметки в П. АД, които не са на дружеството доставчик. „ЛЮТОВА И КО“ ЕООД няма регистриран ЕКАФП с дистанционна връзка с НАП през 2017 г., въпреки че към фактурите са представени фискални бонове за извършеното разплащане в брой. Фискални бонове са представени само три от фактурите, издадени от „РОСА СЕРВИЗ“ ЕООД, след като е установено, че към 2017г. дружеството не разполага с регистриран в НАП ЕКАФП. „ХЕЛЕНИК ТРАНС“ ЕАД няма открита банкова сметка в О. АД, въпреки че е посочена такава в представени вносни бележки.

Установените в хода на ревизията факти, свързани с дерегистрацията на доставчиците по инициатива на органите по приходите, преценени заедно с останалите събрани в хода на ревизията доказателства, макар и косвено навеждат на извод за наличие на данъчна измама.

В случая от събраните доказателства, дори да се установи, че жалбоподателят е извършвал търговска дейност с притежаваните от него товарни автомобили, които е било необходимо да се ремонтират, не може да се направи еднозначен извод, че е получил предмета на доставките от посочените 5 доставчика. Още повече, че конкретният предмет на по-голямата част от доставките не може да се установи.

С изключение на ревизиите при особени случаи по чл.122 ДОПК, в кодекса няма изрични норми за определяне на доказателствената тежест в процеса, поради което намират приложение общите правила на доказване.

Съгласно общия принцип на разпределение на доказателствената тежест в процеса, всяка страна следва да докаже осъществяването на фактите, от които черпи изгодни за себе си правни последици, и поради това, че данъчният субект претендира право на приспадане на данъчен кредит, то той е този, който следва да докаже изпълнението на всички законови изисквания, включително и реалността на доставката по процесните фактури. В настоящия казус това означава, че ревизирият данъчен субект е този, който трябва да докаже по пътя на пълното доказване, че доставките по фактурите са реално извършени от посочения във фактурата доставчик. Съгласно чл.70, ал.5 от ЗДДС, не е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно. Законът не съдържа легална дефиниция на понятието "неправомерно начислен данък". Общото правно тълкуване в най-широк смисъл е, че неправомерно е това начисляване на данък, което е извършено в нарушение на закона. Законите изисквания за начисляване са посочени в чл. 86, ал. 1 ЗДДС. Комплексният анализ на предпоставките за упражняване правото на приспадане на данъчен кредит, посочени по-горе, и основанието за отказ на такова право по чл. 70, ал. 5 ЗДДС показва, че неправомерното начисляване трябва да е свързано само с пряката доставка, по което се упражнява правото на данъчен кредит, че това неправомерно начисляване не предпоставя и не изисква установяване на произход на стоката, както и че то не е в зависимост от действия на доставчика, за които получателят няма как да узнае и няма задължение да знае, поради което и не може да носи отговорност за тях.

Позоваването на практиката на СЕС не освобождава данъчно задълженото лице от изискванията по ЗДДС да установи наличие на предпоставките за признаване правото на приспадане на данъчен кредит, първата от които е осъществяване на доставката на стока в случая. За признаване на правото на приспадане на данъчен кредит следва да е установено осъществяване на фактурираната доставка. В този смисъл е и решението на С. по дело С-152/02 и решение на СЕС по дело С-324/11. С това доказване страната не се е справила. Т.е. не

може да се приеме, че се касае до действия на доставчика, за които получателят трябва да отговаря, каквито са доводите на жалбоподателя или че администрацията е прехвърли върху данъчния субект собствените са задължения по осъществяване на контрол. Ако процесните доставки са извършени реално от посочения в тях доставчик, то както доставчикът, така и самият получател следва да притежават доказателства за това изпълнение. Наличието само на фактури не може да бъде доказателство за реалното изпълнение на доставките. За реалността на доставките винаги трябва да се представят достатъчно убедителни писмени доказателства по изпълнението им, каквито в случая липсват.

Действително, както нееднократно СЕС в своите решения подчертава, принципът на данъчния неутралитет изисква освобождаване от ДДС да се предостави, ако материалноправните изисквания са изпълнени, дори и ако данъчно-задължените лица са пропуснали някои формални изисквания. Същият този съд обаче приема, че това не е така само ако нарушаването на тези формални изисквания възпрепятства доказването по сигурен начин на изпълнението на материалноправните изисквания, и самото данъчно задължено лице участва или според обективни факти се установи, че е било длъжно да знае, че участва в данъчна измама. В последната хипотеза СЕС приема, че лицето няма основание да се позовава на принципа на данъчния неутралитет. Следователно от получателя по дадена доставка е оправдано да се иска да действа добросъвестно и да вземе всички мерки, които разумно могат да бъдат изисквани от него, за да се увери, че осъществяваната от него сделка не води до участието му в данъчна измама. Т.е. ако лицето, въпреки че е действало добросъвестно и е взело всички мерки, които разумно могат да бъдат изисквани от него, не може да предостави други писмени доказателства, за това че е придобил правото да се разпорежда като собственик с дадена стока, извън притежаваната от него фактура и данни за счетоводното ѝ отразяване, то правото му на данъчен кредит не може да бъде отказано, като в тези случаи казусът следва да намери своето разрешение съобразно цитираното по-горе Решение по съединени дела C-80/11 и C-142/11 на СЕС. Процесният случай обаче не е такъв.

С оглед на установените фактически данни съдът счита за обосновано заключението на органа по приходите за нереалност на фактурираните доставки. Не е възникнало данъчно събитие по смисъла на чл.25, ал. 2 от ЗДДС, в резултат на което да се направи извод за реалност на доставката по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, с оглед на което законосъобразно е отказан данъчния кредит по спорните фактури до размера на начисления по тях ДДС, на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. Позоваването в жалбата на практиката на Съда на Европейския съюз

(СЕС) е неоснователно, тъй като основният спорен въпрос по делото е дали наистина са осъществени реални доставки на услугите от посочения доставчик, за да възникне право на приспадане на данъчен кредит. Наличието на облагаема доставка е елемент от механизма на функциониране на данъка върху добавената стойност, поради което не може да бъде игнорирано доказването ѝ при разрешаване на спора относно наличието на право на приспадане на данъчен кредит.

Жалбоподателят цитира практика на СЕС в Л. - Решение на СЕС от 21.06.2012 г. по съединени дела C-80/11 и C-142/11., но в процесния случай няма противоречие с тази практика, защото правото на приспадане на данъчен кредит възниква за получателя по доставката на услуга, само когато по категоричен начин е доказана нейната реалност - чл. 8 във връзка с чл. 9, ал. 1 ЗДДС и чл. 24, § 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност. С цитираното от жалбоподателя Решение на СЕС не се отрича необходимостта националният съдия да осъществи конкретна преценка на всички събрани в производството пред него доказателства и въз основа на тях да формира изводите си за наличието или липсата на реална доставка. Това е изрично подчертано от СЕС в Решение от 31.01.2013 г. по дело C-643/11, съобразно което "Правото на Съюза, както и принципите на данъчен неутралитет, на правна сигурност и на равно третиране допускат на получател на фактура да се откаже право на приспадане на ДДС, платен за получена доставка, по съображение, че липсва действително извършена облагаема сделка". В т. 63 и 64 от същото решение е посочено, че според практиката на Съда държавите членки следва да проверят декларациите на данъчнозадължените лица, отчетите на същите и другите относими документи (вж. Решение от 17 юли 2008 г. по дело Комисия/Италия, C-132/06, Сборник, стр. I-5457, точка 37 и Решение от 29 юли 2010 г. по дело Profaktor Kulesza, Frankowski, Juźwiak, Oriowski, C-188/09, Сборник, стр. I-7639, точка 21). За тази цел Директива 2006/112, и по-конкретно член 242 от нея, задължава всяко данъчнозадължено лице да води достатъчно подробна отчетност, за да даде възможност за прилагането на ДДС и за неговия контрол от данъчните органи. Предвид изложеното, съдът намира, че изводът на приходната администрация за липса на доказателства, установяващи, че коментираните доставки на услуги са извършени от посочените доставчици се явява фактически и правно обосноваван. Правилно и законосъобразно с процесния РА на жалбоподателя е отказано правото на данъчен кредит по спорните фактури, в резултат на което са определени и процесните фискални задължения, ведно с прилежащата им лихва за забава.

Относно извършеното с РА облагане по реда на **ЗДДФЛ**:

След като е установено, че доставките по процесните фактури не са реални, то посочените фактури не отразяват вярно отразената в тях стопанска операция. Според чл.10 ЗКПО, счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. В чл. чл. 26, т. 2 от ЗКПО е предвидено, че не се признават за данъчни цели разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Съгласно чл.23, ал.2, т.1 от ЗКПО за целите на определяне на данъчния финансов резултат, когато в този закон е посочено, че разход (загуба) не е признат за данъчни цели, с този разход (загуба) се увеличава счетоводният финансов резултат в годината на счетоводното отчитане на разхода (загубата) и не се преобразуват счетоводните финансови резултати през следващите години.

Следователно, с РА законосъобразно е преобразуван данъчният финансов резултат за 2017г., 2018г. и 2019г., определена е нова годишната данъчна основа по чл. 28 от ЗДДФЛ, като облагаемият доход по чл. 26 от ЗДДФЛ за съответната година е намален с вноските, които самоосигуряващото се лице е задължено да прави за своя сметка по реда на КСО и ЗЗО и е начислен е данък по реда на чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ.

Относно извършеното с РА облагане по реда на **КСО**:

Лицата, упражняващи трудова дейност като еднолични търговци са самоосигуряващи се лица за целите на държавното обществено осигуряване (ДОО) и жалбоподателят К. Р. К. е регистриран като самоосигуряващо се лице, в качеството му на ЕТ „КРАСИМИР КОЛЕВ-РАХАТ-55“ от 01.01.1999 г. Съгласно подадена декларация, лицето се осигурява за инвалидност, поради общо заболяване, за старост и за смърт върху минималния осигурителен доход за самоосигуряващи се лица.

Съгласно чл. 6, ал. 8 от КСО, окончателният размер на месечния осигурителен доход за самоосигуряващите се лица по смисъла на чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от Кодекса се определя за периода, през който е упражнявана трудова дейност през предходната година въз основа на данните, декларирани в справка към ГДД по ЗДДФЛ, и не може да бъде по-малък от минималния месечен осигурителен доход и по-голям от максималния месечен осигурителен доход. Окончателните осигурителни вноски се дължат от осигурените лица върху годишния осигурителен доход в размерите за фонд „Пенсии“ и за допълнително задължително пенсионно осигуряване в срока за подаване на данъчната декларация. Минималният осигурителен доход се определя в зависимост от облагаемата печалба за предходната година.

Дължимите вноски за фонд ДОО за самоосигуряващото се лице са в

размер на 18,8% от месечния осигурителен доход за 2017г. и в размер на 19,8% от месечния осигурителен доход за 2018г. и 2019г. Тъй като лицето е родено преди 01.01.1960г., не дължи вноски за ДЗПО УПФ за ревизираните периоди.

Въз основа на установените в ревизията факти е видно, че К. К. в качеството му на самоосигуряващо лице е следвало да извърши годишно изравняване на доходите на самоосигуряващото се лице за период 2017г.-2019г.

Годишното изравняване на дължимите осигурителни вноски е до размера на максималния месечен размер на осигурителния доход, който за 2017г. и 2018г. е 2600 лв., а за 2019г. е 3000 лв.

Правилно, на основание чл. 3, ал. 3 от Наредбата за елементите на възнаграждението и за доходите, върху които се правят осигурителни вноски, при определяне на годишния осигурителен доход на К. К. за дейността му като ЕТ е взет предвид установеният от органа по приходите в хода административното производство облагаемият доход за съответните периоди, преди да бъде намален с размерът на пренесената данъчна загуба по реда на ЗКПО и размера на задължителните и доброволните осигурителни вноски.

Поради изложеното, законосъобразно и правилно, въз основа на установеното в ревизията, на жалбоподателя, в качеството му на самоосигуряващо са установени дължими вноски за фонд ДОО за 2017г. - 5665,60 лв.; за 2018г. - 6177,60 лв. и за 2019г. - 6002,69 лв.

Относно извършеното с РА облагане по реда на **ЗЗО**:

На основание чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЗО за самоосигуряващите се лица се дължат здравноосигурителни вноски върху минимален осигурителен доход, определян всяка година със Закона за бюджета на ДОО в размер на 8% за 2017г., 2018г. и 2019г. Така начислени здравноосигурителните вноски за самоосигуряващите се лица се дължат до 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се дължат, като се превеждат по ЕГН на лицето. Съгласно КСО минималният осигурителен доход се определя в зависимост от облагаемата печалба за предходната година и по периоди. Няма спор, че жалбоподателят правилно е определил минималният месечен осигурителен доход за период 2017г.-2019г. за самоосигуряващото се лице, в т.ч.: за 2017г. - 460 лв., за 2018г.- 510 лв. и за 2019г. - 560 лв.

К. К. в качеството му на самоосигуряващо лице е следвало да извърши годишно изравняване на доходите на самоосигуряващото се лице за период 2017г.-2019г. При годишно изравняване се следват вноските в размер на 8% върху окончателния размер на доходите на лицето за съответната година, определен с ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ.

С оглед изследваната в РА нормативна уредба и подадените от жалбоподателя декларации и предвид установените в хода на

ревизията факти и обстоятелства довели до промяна на данъчната основа за облагане за ревизирания период, с РА законосъобразно е прието, че от К. К. в качеството му на самоосигуряващо се лице е следвало да бъдат подадени годишни коригиращи декларации обр.6 / код 13/ за 2017г., 2018г. и 2019г., в които като дължими вноски за здравно осигуряване да бъдат посочени установените в хода на ревизията размери: за 2017г. - 2496,00 лв./; за 2018г. - 2496,00 лв. и за 2019г. - 2425,33 лв.

По изложените съображения РА е изцяло законосъобразен, а обжалването следва да бъде отхвърлено.

При посочения изход на спора, на основание чл.161 от ДОПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника разности по делото - юрисконсултско възнаграждение в размер на 3012 лв., определено съгласно чл. 8, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, Л. състав,

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ обжалването на К. Р. К., ЕГН [ЕГН]., с регистрация като ЕТ К. К. - РАХАТ-55, ЕИК[ЕИК], [населено място], [жк], против ревизионен акт № Р-22221520003470-091-001/ 13.04.2021 г., издаден от С. Т. К. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Д. Д. Т. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 1012/05.07.2021г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., при Централно управление на Националната агенция за приходите, с който са установени задължения за данък върху дохода на ЕТ по Закона за данъците върху доходите на физическите лица общо в размер на 11 299,75 лв., ведно с лихви общо в размер на 1 851,83 лв.; за данък върху добавената стойност по Закона за данък върху добавената стойност общо в размер на 34 634,03 лв., ведно с лихви общо в размер на 10 570,91 лв.; за държавно обществено осигуряване за самоосигуряващи се лица по Кодекса за социално осигуряване общо в размер на 14 449,71 лв., ведно с лихви общо в размер на 2 799,77лв. и за здравно осигуряване за самоосигуряващи се лица по Закона за здравното осигуряване общо в размер на 5 948,53 лв., ведно с лихви общо в размер на 1 164,28 лв.

ОСЪЖДА ЕТ К. К. - РАХАТ-55, ЕИК[ЕИК], [населено място], [жк], да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 3012 лв.(три хиляди и дванадесет лева).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен

съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ :